

Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski inspektorat; Schriftleiter, urednik: Tone Vodè;
für „Salezijanska tiskarna“, za „Salezijansko tiskarno“; dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi:
Ljubljana, Rakovnik.

Preis, cena 6 števil L 10.—

V petek, 8. septembra 1944, bomo obhajali dvajsetletnico, odkar je bilo posvečeno svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku. — Vse Marijine častilce in prijatelje rakovniškega svetišča vabimo, da se slovesnosti v velikem številu udeležijo.

Zahvale

V veliki nevarnosti sem se zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku in ju prosila varstva. Obljubila sem javno zahvalo, če bom uslišana. Ker sem dosegla, kar sem prosila, izpolnim svojo obljubo in se javno zahvalim Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku.

— Uršič Minka, Skofljica.

Iskrena hvala Mariji Pomočnici kristjanov za srečno vrnitev svaka iz internacije in za večkratno uslišanje. — Čarman Marija, Ljubljana.

Marija Ažman, Rakovec Cirila in Rakovec Ida se zahvaljujejo za srečno vrnitev v Ljubljano.

S. Horvat (Ljubljana) se zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov za zdravje in večkratno uslišanje.

Srečna hvala Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku za vsa mnogostevilna uslišanja ter se še nadalje izročam v njuno varstvo. — Gregorič Pavla, Ljubljana.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

V spodnjem Brniku pri Cerkljah je umrla pridna sotrudnica in pospeševalka gđc.

ANGELA KOŠNIK

Bila je marljiva čebelica, ki je z neutrudljivo ljubeznijo in požrtvovalnostjo delala za Salezijansko družbo in z veliko vnemo širila česčenje Marije Pomočnice kristjanov. Vest o smrti nam je bila grenka, kajti z njeno smrtjo je izgubila Salez. družba veliko dobrotnico, a tolaži nas prepričanje, da Salezijanski družbi toli naklonjena Angela tudi v ne-

besih ne bo mirovala. Izprosila bo sebi podobno namestnico in skrbela, da se po vojni število sotrudnikov in sotrudnic v njeni vasi kar najbolj poveča. Naj počiva v miru in pri Pomočnici kristjanov, ki jo je tako srčno ljubila, naj uživa bogato plačilo za marljivo delovanje!

Nadalje se priporočajo:

Stopar Franc iz Stične,
Rozman Helena iz Vel. Mlačeva,
Pajer Marija iz Vevč,
Božič Cecilija iz Strahomera.

Bog jim daj večni pokoj!

Ostani pri nas, Gospod

Bog je povsod pričujoč. Na vsakem kraju ga lahko častimo. Vendar je On sam že Mojzesu dal podoben načrt, kako mu zgraditi svetišče, bivališče, kjer bo še na poseben način navzoč med svojim ljudstvom. Salomon je kasneje sezidal veličasten tempelj iz kamna in dišeče cedrovine, ves obložen z zlatom in dragimi preprogami. In prav je tako. Če si knezi in velikaši stavijo razkošne domove, ali naj pustimo Boga v lesenih jaslih, v hlevu, v katerem se je rodil zaradi trdote človeških src!

Tempelj v stari zavezi je bil le eden. Cele dneve hodá so rabili Izraelci, da so prišli kje iz Galileje v Jeruzalem in tam opravili svoje daritve.

V novi zavezi imamo mnogo svetišč in v vseh hranimo — ne skrinjo zaveze ali Aronovo palico — temveč Boga, ki je ustvaril svet in vesoljstvo, mogočnega, večnega. In v vseh teh tisočerihi novozaveznih templjih se dan na dan prelija kri Jagnjeta, nenehna daritev nedolžnega Sina, tako ljuba Očetu tam gori.

Kaj je starozavezna daritev v primeri z novo! Kaj je jeruzalemski tempelj z vso krasoto marmornih stebrišč in leskom pozlačenih streh proti zadnji

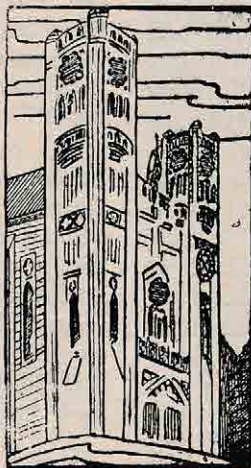
gorski cerkvici, v kateri brli večna lučka in dela družčino Jezusu!

Zares smo srečni, da imamo na tolikih krajih in tako lahek dostop do Boga. Slovenska zemlja ima toliko božjih hramov, da se zdi človeku kakor plašč kraljične, posejan s tisoč diamanti.

Pa se le prerado dogaja, da te sreče ne cenimo. Smo kakor razvajeni otroci. Preobjedli smo se je in nam je preveč iti pol ure daleč v cerkev. In vendar je cerkev živa zakladnica, vrelo milosti, ki se nam ponujajo, da ne odteko neizrabljene v prazno.

V Idriji je rudnik, kjer noč in dan teče iz zemlje kot človeška pest debel curek živega srebra. Kako pazijo, da jim ne uide kaka kapljica v nič. V tabernaklju pa biva Jezus, Studenec žive vode, ki preraja človeka za večno srečo in deli uteho v časnih potrebah.

Cerkev sama nam kaže z zgledom, v kaki časti moramo imeti svete kraje. Odredila je posebne določbe o načinu gradnje svetišč, obrede za blagoslavljanje temeljnega kamna, posvečevanje cerkve, blagoslavljanje zvonov... Za oskrunjene cerkve ima poseben spravi obred. V vsaki škofiji se na določen dan v letu spominjajo obletnice posvečevanja cerkva. V Rimskem misalu je v ta namen po-

Z blagoslovitve temeljnega kamna za cerkev M. P. (2. jun. 1904), ki jo je izvršil Mihael Rua v navzočnosti ljubljanskega škofa dr. A. B. Jegliča in številnih drugih cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov.

sebna maša. Vse to jasno kaže, kako katoliška Cerkev ceni božji hram.

Svet je Bog, zato naj biva v svetem!

Letos teče dvajseto leto posvečenja in štirideseto, odkar je bil blagoslovljen temeljni kamen rakovniške cerkve, ki je v teh malo letih postala romarska cerkev. Velik dogodek je bil to. S hvaležnostjo se ga spominjamo. Bog se je tedaj naselil v našem kraju in biva tu še zdaj in neprestano deli tolažbo, moč in pomoč. Skoraj štirideset let se označja v njej božja beseda, deli kruh življenja in izliva na žrtvenik Jezusova kri, Bogu v spravo, nam v pomiloščenje.

Štirideset let si bival v naši sre-

di, Gospod, in smo bili srečni. Ali nas boš zapustil zdaj, ko divja preko nas neurje in se sonce skriva? Ne boš nas, vemo to in te zato z velikim zaupanjem prosimo kot učenca iz Emavs:

„Ostani med nami, Gospod, ker se mrači!“

Ko praznujemo dvajseto obletnico posvečenja in štiridesetletnico blagoslovitve temeljnega kamna, zopet v duhu z vsem srcem izgovarjamo prošnjo, s katero duhovnik zaključuje blagoslavljanje cerkve:

„O Bog,... izlij svojo milost na to hišo molitve: da bodo vsi, kateri bodo klicali tvoje ime, čutili pomoč tvojega usmiljenja.“

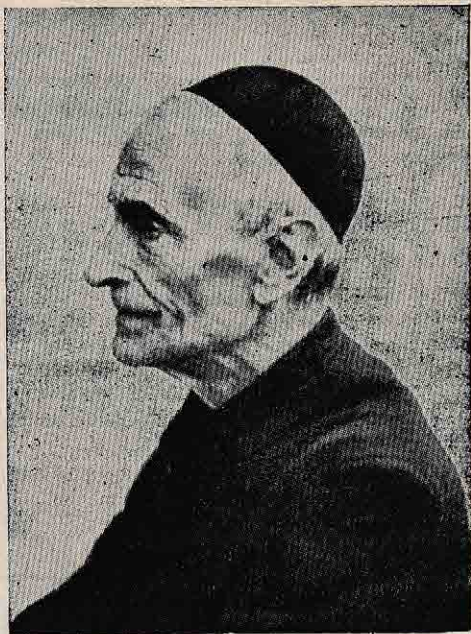
Jože Šerjak

Ob dvajsetletnici svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku

Letos 8. septembra bo dvajset let od tistih veličastnih dni, ko je bila ob zaključku prvega slovenskega marijanskega shoda leta 1924. cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku slovesno posvečena in izročena službi božji. Dvajset let je minilo od tistih dni, ki so se neizbrisno vtisnili v spomin vsem, kateri so jih doživeli. Skoraj neverjetno se zdi, da je od tistih dni minilo že toliko časa. Toda če pomislimo, koliko stvari smo od tistih dob že doživeli, kaj vse se je ta čas na svetu spremenilo, tedaj se nam kljub vsemu zazdi, da so tisti dnevi bili nekje daleč v srečnih časih.

Zato je danes dvakrat prijetno obujati spomine na tiste lepe dni. Kako smo tedaj vsi goreli od navdušenja in se že dolgo pripravljali na shod in na slovesno posvetitev Marijinega svetišča na Rakovniku. Na tisoče Marijinih častilcev in častilk po vsem Slovenskem je zbiralo prispevke za gradnjo cerkve. Lahko rečemo, da skoraj vsaka opeka in vsak kamen pričata o vneti in požrtvovalni ljubezni slovenskih src do Marije Pomočnice. Zato se je svetišče kljub različnim težavam, ki so pri tako ogromnem delu neizogibne, vzpenjalo proti nebu. Končano bi moralo biti že pred 8. septembrom, toda dež in stavke so delo nekoliko zakasnile; in ko so prihajali prvi romarji in udeleženci marijanskega kongresa, ki se je vršil v nedeljo 7. sept. in v ponedeljek 8. sept. v Ljubljani, so razočarani gledali na novo stavbo, ki je bila še vsa opažena z odrom in deskami, na katerih je mrgolelo še desetine delavcev, okoli nje pa pomagalo stotine rok. Neverjetno so ljudje zmajevali z glavami, ko so slišali, da bo cerkev posvečena za zaključek Marijanskega shoda na Mali šmaren. Vsem se je to zdelo nemogoče. Nad tem so zdvomili celo visoki cerkveni dostoj-

anstveniki, ki so s pokojnim nadškofom Jegličem prišli v soboto gledat, kako je s cerkvijo. Zato je škofijstvo dovolilo, da smejo delo nadaljevati celo v nedeljo, da bi bila cerkev tem bolj gotovo pripravljena za posvetitev. In ves Gospodov dan so na cerkvi pela kladiva, je cvililo škripčevje, škripale okoli nje samokolnice, pobožni deželani pa so zmedeno gledali, kako to, da na Gospodov dan in ob Marijanskem shodu delajo kot v delavnik. Množica za množico pobožnih vernikov so prihajale, da se poklonijo Mariji in se priporočijo, toda Marije še ni bilo v svetišču, marveč je za čas gradnje gostovala v pritličju rotunde v novem delu zavoda, ki je bila obenem s hodnikom spremenjena v kapelo. Nemogoče se je

Mihael Rua, prvi don Boskov naslednik, je 2. jun. 1904 blagoslovil temeljni kamen za cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku.

Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku, kakršna je bila v letih 1907 - 1923

Ljudem zdelo, da bi v ponedeljek Marija mogla že kraljevati s svojega prestola v svetišču, ko še v nedeljo ni bil končan njen oltar, ko še cerkev ni imela niti šip v oknih ter je okrog nje bilo toliko navlake, da se niti v cerkev ni moglo. Toda priprave za posvetitev so bile kljub temu v polnem teku.

Pod večer pred praznikom so v slovesni procesiji prenesli relikvije svetih mučencev v kripto pod cerkev, kjer so bile izpostavljene vso noč v češčenje. Med tem pa, ko so stotine ljudi ponoči molile in prepevale pred svetimi ostanki mučencev, ki bi naj bili naslednje jutro vzdani v glavni oltar, je Marija naredila enega fistih vsakdanjih čudežev, ki sicer niso preko naravni, vendar pa le pričajo o veliki Marijini moči in ljubezni do nas. Ko se je namreč že dan nagibal h koncu in je noč prižigala svoje lučke, je Marija ganila mnogo mož, žena in deklet z dežele in tudi iz same Ljubljane, ki so prišli predvsem mo-

lit, da so zavihali rokave in prišli za delo. Ta je prišel za kramp, oni za lopato, tretji je vozil samokolnico, četrti odnašal hlode, vsi pa so pomagali tam, kjer je bilo najbolj potreba. Ob svetlobi električnih žarnic in blede mesečini se je sukalo v cerkvi in okoli nje na stotine postav. Počasi se je zrušil in izginil oder okoli cerkve, zravnali so se kupi in napolnile jame okoli nje, dohod v cerkev je bil poravnan in nasut. Žene in dekleta so poribale v cerkvi tlak, okna so bila za silo vstavljena in okoli štirih zjutraj so srečno postavili tudi baldahin nad oltarjem, čeprav je manjkal en steber, ki se je med prevozom iz Italije razbil.

Ko se je v zgodnjem jutru Malega Šmarna sonce dvigalo izza Golovca, je v začudenju obstrmelo nad veličastno cerkvijo, ki je vsa mlada, kot da je to noč pognala iz tal, in okrašena kot nevesta čakala svojega ženina. Ko so si zaspani in utrujeni romarji pomeli oči, se jim je zdelo da sanjajo. Pred njimi je z dvema vitkima ob vrhu razvelima stolpoma kipelo v nebo Marijino svetišče, kakor da je Mati božja sama dvignila roke proti nebu in z razprostrtimi dlanmi prosi blagoslova iz nebes. Mlado sonce je veselo sipalo tople žarke na skupino pisanih strežnikov, klerikov in duhovnikov v belih roketih, ki so v procesiji okoli cerkve spremljali obred posvečenja. Pred cerkvijo pa se je nabirala vedno večja množica ljudi, ki so občudovali novo svetišče in čakali, da bodo za procesijo po končanih obredih stopili v novoposvečeno cerkev in prisostvovali slovesnim obredom posvečevanju oltarja in presveti daritvi, ki jo je daroval ob številni

„Nihče ne more biti obenem katoličan in komunist. Ali katoličan ali komunist, oboje hkrati ne more nihče biti! Brezboštvo in vera v Boga sta nezdržljiva kakor ogenj in voda. Kdor je komunist, ni več kristjan.“

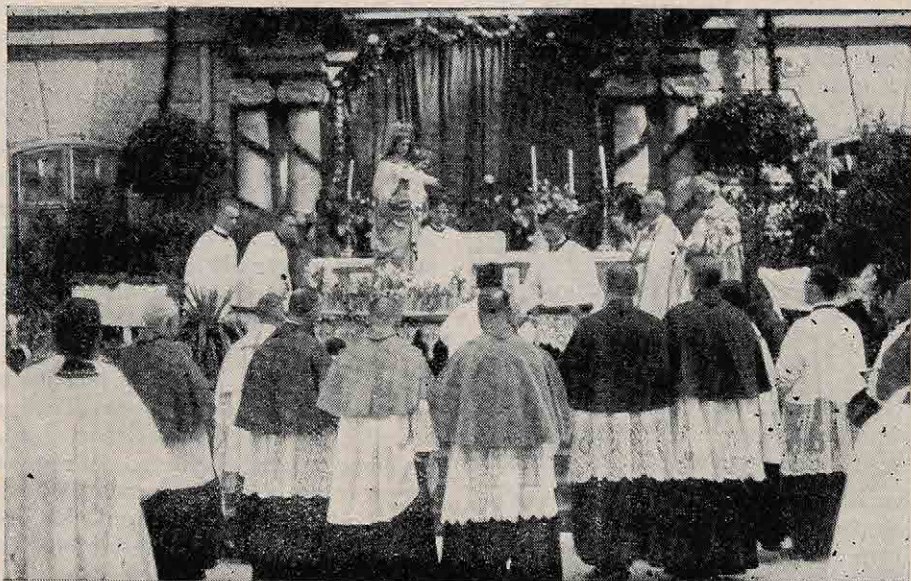
Škof dr. Gr. Rožman

asistenci papeški nuncij msgr. Pellegrinetti.

Pravo slavlje pa je sledilo šele popoldne. Za zaključek marijanskega shoda je bila v načrtu slavnostna procesija s kipom Marije Pom. na Rakovnik. Najprej je papeški nuncij ob navzočnosti visokih cerkvenih knezov in silne množice ljudstva slovesno kronal podobo rakovniške Marije Pomočnice na Križanskem trgu. Tam pred kronano Marijo je bila izvršena slovesna posvetitev Slovencev Mariji Pomočnici. Nato pa se je razvila po ljubljanskih ulicah veličastna procesija, v kateri je na tisoče pobožnih vernikov med petjem in molitvijo spremljalo Marijino podobo v njeno svetišče na Rakovnik. Take proslave in take procesije do tistih dob Marija na Slovenskem še ni doživela. Tedaj so se prvič ob njenem vznožju zbrale vse slovenske Marijine družbe in množica ljudi, ki so jo cenili nad trideset tisoč. Rakovniška cerkev bi jih mogla sprejeti kvečjemu deseti del. Zato so postavili oltar za blagoslov ob zidu na srednjem dvorišču, od-

koder je salezijanski kardinal Cagliero dal tisočem vernih Slovencev blagoslov z Najsvetejšim, nato pa še papežev blagoslov. In ko se je sivo-lasi cerkveni knez ozrl po verni množici, ki je v prahu klečala pred Najsvetejšim, in videl pod seboj gozd Marijinih zastav, praporov in bander, se je spomnil besed svojega velikega učitelja don Boska, ki je rkel: „Širite češčenje Marije Pomočnice in videli boste čudeže.“ In starčku so zalesketale solze v očeh. Kajti sam jih je veliko doživel in prejel nešteto dokazov milosti in naklonjenosti Marije Pomočnice, med katere je štel tudi milost, da se je lahko udeležil tega Marijinega slavlja. In veliki cerkveni knez je tedaj dejal: „Slovenci so Marijin narod in dokler bodo Marijo tako častili, se jim ni treba ničesar bati. Marija bo varovala svoje ljudstvo.“

Od tistih slavnostnih dni je poteklo dvajset let. Besede že davno pokojnega kardinala pa se vedno bolj uresničujejo. Kakor so tedaj po procesiji Marijini častilci pobrali zadnje

Na novo kronani kip Marije Pomočnice v trenutku, ko se je začela procesija pomikati izpred križanske cerkve (1924). Na desni zadaj stojita msgr. Pellegrinetti in dr. A. B. Jeglič.

cvetje z Marijinega trona in ga odnesli za spomin s seboj, tako od tedaj naprej Marija Pomočnica vedno deli s svojega prestola cvetke milosti, dela nevidne čudeže v dušah, ozdravlja bolne in tolaži žalostne.

Koliko tisoč potrfitih duš je v teh dvajsetih letih iskalo v vročih dneh življenja ob vznožju njenega oltarja počitka, utehe in novega poguma. Matí božja pa je v bogatih pramenih zlivala v razbolela srca tolažbo, celila rdeče rane, prilivala olja v ugašajoče svetilke. Od nje nihče ni odšel povešene glave, mrkih oči. Sleherni je nesel s seboj v srcu toploto, veselo

upanje. Vsak je lahko izkusil, da Marija nikogar ne zapusti, ki se z zaupanjem zateče k njej. O tem pričajo stotine zahval v Vestniku, stotine zlatih in srebrnih src okoli njenega oltarja in množica zaobljubljenih podob in zaokvirjenih zahval. Premnože je izdelala umetniška roka, druge pa so pisane s težko in okorno delavsko roko in preprostimi izrazi, ki jih je narekovalo hvaležno in verno srce.

Dvajset let Marijinega svetišča na Rakovniku, dvajset let zgodovine milosti Marije Pomočnice in njene ljubezni do nas nebolgljenih otrok.

Alojzij Nemeec

Duhovnik

(Konec)

Kaj pravi zgodovina

Duhovnik je vsemogočnost božja, s katero razpolaga človek. Kakor Bog prižiga zvezde na nebu, tako tudi duhovnik vsak dan množi med ljudstvom božja dela.

Božje orodje, duhovnik, dela vse kakor Bog sam: ustvarja iz nič, med tem ko drugi ljudje sicer tudi kujejo visoke načrte in marsikaj dosežejo, a trošijo pri tem neizmerne vsote in žrtvujejo vse, često tudi življenje.

Slehera stran cerkvene zgodovine nudi kako čudovito sliko božje moči, ki jo je Bog podelil svojim duhovnikom.

Veliki ustanovniki družb, od sv. Benedikta pa do don Boska, da ne omenjamo še sodobnejših, niso imeli, skoraj bi rekel, ničesar. In iz tega niča so zrastle številne opatije, samostani, redovne hiše, zavodi, cerkve in središča vsakovrstne dobrodelnosti.

Sveti Vincencij Pavelski, sv. Janez Kotolengo, sv. Janez Bosko, Orione in premnogi drugi apostoli ljubezni so osmešili svet, ki zna računati le z denarjem. Dobrodelni zavodi, ki so jih ustanovili ljudje, ki niso ničesar imeli, so bili posvetnjakom vedno de-

veto čudo sveta. Množice trpečih, ki jim te ustanove z materinsko ljubeznijo lajšajo številne revščine, še danes strme občudujejo te velikane.

Božja vsemogočnost pa najlepše odseva v čudovitih spremembah, ki jih duhovniki božji vrše v ljudeh. Človeška svobodna volja je edina prava ovira, ki more zapreti pot milosti. Milost se pa skoraj vedno poslužuje duhovnikov, da z njihovim sodelovanjem premaguje ovire in zapreke.

Sv. Benedikt si je nabral redovnikov med divjimi in krvoločnimi barbari in v pomehkuženem plemstvu razpadlega Rima; ti so goreči v svetosti in modrosti razširjali kraljestvo božje po vsej Evropi in pozidavali cerkve in naselja, katera so oni sami ali pa njihovi očetje prej porušili.

Sv. Frančišek Asiški je posejal svet s samostani, v katerih so živeli duhovniki, ki so jih imeli za ljudi z drugega sveta. Širili so okrog sebe preproščino, čistost in nesebičnost in tako z besedo in zgledom, ki je bil popolnoma tuj duhu tedanjega časa, zmagovali nad pokvarjenostjo.

V popolnoma pomehkuženem svetu XII. stoletja sta sv. Peter Nolasko in sv. Feliks de Valois zbrala celo voj-

sko pogumnih, ki so si za svoj življenjski cilj postavili, da bodo reševali in odkupovali ujetnike iz turške sužnosti. — V ta namen so bili pripravljeni zastaviti tudi svoje lastno življenje. To so bili zares junaki in mučeniki!

Sv. Frančišek Ksaverij in tisoči drugih misijonarjev, pred njim in za njim so spreobrnili številne poganske narode. Koliko nevarnosti so morali pri tem prestajati, se ne da povedati!

Sv. Vincencij Ferrerski, sv. Pavel od Križa, sv. Arški župnik in vsa truma duhovnikov, ki so se posvetili oznanjevanju evangelija in spovedovanju, so pritegnili množice grešnikov in jih z močjo vseмогоčne besede božje spreobrnili h Kristusu.

Don Bosko je v času, ko je bilo v Italiji mnogo semenišč zaprtih, druga pa skoraj zapuščena, dal škofijam tisoče duhovnikov. Ko je bila mladina najbolj ogrožena in je drvela v propast, je svetnik ustanovil svoj prvi mladinski dom, in odprl številne zavode za dečke, ki so v nedolžnosti tekmovali s samimi angeli.

Tako nam vsaka stran cerkvene zgodovine kaže, da je Bog vselej, kadar je očitneje posegal v dogajanje v kraljestvu milosti, uporabil duhovnika za svoje orodje. Ko bi pa mogli predreti v človeško notranjost in preiskovati duše, bi našli še vse drugačne dokaze. Videli bi, kako duhovniki podpirajo slabotne, ugnetajo voljo, brišejo solze ter krotijo neurejenost in lajšajo pomanjkljivosti slabotne človeške narave.

V luči razodetja

Iz duhovnikove osebe odsevajo svetli žarki božjega sonca.

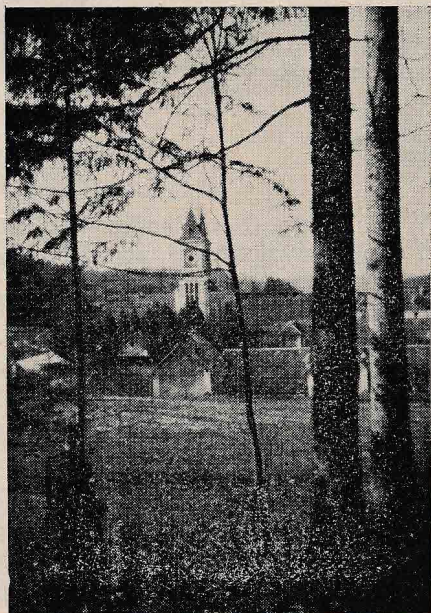
Po besedah sv. pisma je duhovnik božji sodelavec ter upravnik in delilec Gospodovih skrivnosti. On je v pravem pomenu besede mož božji, poslan zato, da ustvari v dušah nove, nadnaravne svetove, neskončno lepše in bolj vzvišene, kot so ti, ki jih občudujemo s

telesnimi očmi. Poslan je zato, da posreduje Svetega Duha, da prikliče tisočkrat Kristusa na zemljo; še več: on je neposredni vzrok, da imamo trajno med seboj Boga - Človeka. Brez njega bi ostali tabernaklji prazni, cerkve bi bile puste. Onemele bi kakor poganski templji.

Duhovnik je po svojem poklicu zato pozvan, da dopolnjuje Kristusovo trpljenje. On dodaja Kristusovemu smrtnemu boju lastno trpljenje, da tako božje odrešenje na Kalvariji doseže duše.

Duhovnik blagoslavlja vse stvari: ljudi, živali, rastline, semena, žetev, hiše, stroje, vodo, ogenj. Vsemu stvarstvu, ki je prišlo iz božjih rok, ali pa so ga izdelale človeške roke, vtisne pečat svojega blagoslova, ki je blagoslov Gospodov.

Njegovo delo se more primerjati z Odrešenikovim delom; lahko rečemo, da opravlja isto delo. Tudi on moli, prosi in se zahvaljuje v imenu vsega človeštva, ki ga po svojem poklicu zastopa. Odpušča grehe kakor Jezus in

Kartuzijanski samostan in samostanska cerkev v Pletierjah pod Gorjanci.

daruje isto daritev, ki je bila darovana pri zadnji večerji in na Kalvariji. Jezus sam mu je dal to oblast z besedami: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem“ (Jan 20, 21). Tako je duhovniku zaupal svoje božje poslanstvo.

V spovednici nima drugega pomenja kot vijoličasto štolo in vendar imajo njegove roke neskončno moč. Napravi znamenje svetega križa in spregovori po tihem: „Odvežem te tvojih grehov.“ Kar ne zmorejo vse sile sveta, store te komaj slišne besede: v trenutku pozidajo tempelj božji, ki ga je greh razrušil.

Pri oltarju se skloni nad hostijo in spregovori posvetilne besede; kruh se spremeni v Telo Boga - Človeka. Največje čudo ni to spremenjenje, dasiravno že samo obsega celo vrsto čudežev; bolj čudovito je to, da stori vse to človek, ko vendar tako delo bistveno pritiče Bogu. Vso čudežno moč imajo njegove besede zaradi zveze med Kristusom in njegovim duhovnikom, kajti duhovnik ne izgovarja besed v svojem imenu, marveč v Kristusovem, ne izvršuje daritvenega dejanja v svojem imenu, marveč v Kristusovem.

V duhovniku se uresničuje skrivnostni izrek svetega Pavla: „Živim pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus“ (Gal 2, 20). Res je sicer, da se ta čudež božji vrši v vsakem kristjanu, ki živi v milosti in iz milosti. Toda svojo popolno dovršitev doseže samo v duhovniku, ki ne živi z večnim velikim duhovnikom Kristusom samo skupno življenje, ampak ima tudi njegovo moč in dostojanstvo. Duhovnik je njegov namestnik, alter ego, ali kakor pravijo sveti očetje, drugi Kristus.

Duhovnik je torej utelešen Kristusov odgovor na prošnjo: „Ostani z nami, Gospod,“ (prim. Lk 24, 29), ki sta jo izrekla učenca na poti v Emavs pod večer na dan vstajenja in ki jo vse človeštvo že devetnajst stoletij ponavlja v svojih molitvah in bolečinah. Kristus sam je ostal med nami v svojih duhovnikih in v vse-mogočni besedi, katero jim je izročil in ki z njo uči, podpira, odpušča, obnavlja odrešilno daritev in vrši čudovita dela milosti, da se duše spreminjajo v tempelj božji in raj na zemlji.

J. R.

Iz tihe samote

V tihi samoti pleterske kartuzije živi mož, na slovenski zemlji najbrž sedaj edini, ki je imel srečo, da je govoril s sv. Janezom Boskom. To je kartuzijanski duhovnik br. Ludovik Marija de Massiac. Na našo prošnjo je popisal, kako mu je ostalo v spominu srečanje s svetnikom. Takole pravi:

* * *

„Dvakrat sem videl don Boska v zasebni avdienci.

Prvič sem ga videl leta 1883., ko je na poti pa Francoskem obiskoval zavode, ki jih je bil tam ustanovil. Prišel je tudi v Pariz, kjer se je dalje

časa mudil. Iz Pariza grede se je vračal skozi Dijon. Tu je imela odlična katoliška družina markiza de Saint - Seine čast, da je don Boska sprejela v svojo palačo. Don Bosko, ki je bil tedaj silno zaposlen, se ni mislil ustaviti v Dijonu. Toda žena markiza de Saint-Seine je svetnika pismeno prosila (pismo se je ohranilo), naj bi se vendar ustavil v Dijonu. Tako je prisiljen ostal tam tri dni, od 27. do 29. maja. Obiskal je kolegij oo. jezuitov; jezuitje so bili tedaj izgnani iz dežele in so kolegij vodili svetni duhovniki.

Don Bosko se je prikazal samo za nekaj trenutkov, ko so bili gojenci

pri razvedrilu. Ustavil se je pri prvi gruči, ki je nanjo naletel, in tako so le štirje z njim govorili. Eden mu je rekel: »Oče, proporočam vam skušnjo iz modroslovja, ki jo moram čez dva meseca napraviti:« Don Bosko je odgovoril: »Molila bova za to.« Drugi in tretji sta nekaj podobnega prosila in dobila isti odgovor. Zadnji, ki mu je bilo določeno, da bo pet let bogoslovec v Rimu in tri in petdeset let kartuzijanec, in ki sedaj te vrstice piše, mu je tudi priporočil svojo skušnjo. Toda dobil je tale resni odgovor: »Molila bova, da bi dobro napravila zadnjo skušnjo v življenju!«

Mesca maja 1887 je don Bosko prišel v Rim, da bi bil pri posvetitvi cerkve Srca Jezusovega, ki jo je Leon XIII. izročil salezijancem.

Cerkev je bila posvečena 14. maja. Tedaj sem bil v Francoskem zavodu, kjer je prebivalo okrog 80 bogoslovcev. Vsi ti bogoslovci niso hodili po mestu skupaj, ampak razdeljeni v več gruč po osem ali deset bogoslovcev, ki so jih vodili diakoni.

K posvečenju je šla ena sama gruča, pri kateri sem bil po previdnosti božji tudi jaz. Bilo je nemogoče in prepovedano, da bi bili prišli na avdienco k don Bosku, ki je bil tedaj zelo slab in izčrpan, saj je čez osem mesecev že umrl. Toda diakon, ki nas je vodil, je vse storil, da bi nam izposloval avdienco. To je bil vojvoda Durfort, ki ni imel več ne očeta ne matere, a imel je velikansko premoženje, od katerega je rad dajal revežem; pozneje je postal škof.

Posrečilo se mu je in mi smo pokleknili pred don Boskom. Diakon ga je po italijansko prosil, naj bi molil za nas, da bi mogli dobro izvrševati sveto službo, na katero smo se pripravljali. Don Bosko je odgovoril: »Dvoje poti je pred duhovnikom: ena drži v pekel, kamor pojde z mnogimi dušami, ki jih bo pogubil; druga

pelje v večno blaženost v nebesih, kamor pojde z neštetimi dušami, ki jih bo rešil. Prosimo Boga, naj nam da milost, da bomo rešili mnogo duš.«

* * *

Tiha samota pleterske kartuzije pod pravljicnimi Gorjanci bo ostala don Boskovim sinovom v lepem in hvaležnem spominu. Četica salezijancev, ki jo je septembrsko neurje zajelo v svoj divji vrtinec, je končno našla varno zavetje in streho pri gostoljubnih oo. kartuzijancih. Tako sta se srečala na slovenskih tleh sv. Bruno, ustanovitelj kartuzijanskega reda, in sv. Janez Bosko, začetnik Salezijanske družbe. Spoznala sta se in vzljubila. Zlasti še, ko je častitljivi fr. Ludovicus Maria de Massiac s tolikim občudovanjem govoril o don Bosku.

AVE

Salezijanski kardinal Janez Cagliero, ki je zastopal sv. očeta na Marijanskem shodu l. 1924

Ne odnehajmo

Po naročilu našega prevzvišenega g. škofa dr. Gregorija Rožmana smo v avgustu spet začeli novo vrsto devetih prvih petkov in petih prvih sobot.

S to vsenarodno pobožnostjo hočemo in moramo, kakor pravi g. škof, Bogu „zadoščevati za grehe vsega naroda, posebno za vso razuzdanost in za zle navade v vedenju in obleki, za versko brezbriznost in čezmerno hlastanje po vsakovrstnem uživanju, za nespoštovanje Gospodovih pravic zlasti na Njemu posvečene dneve, za krivične obogatitve na škodo revežev, za grehe materializma v vsaki obliki“.

Velika je naša vsenarodna krivda in zadolženost pred Bogom. Le priznajmo! In nikar se ne izgovarjajmo, da smo že toliko molili, zadoščevali in delali pokoro. Za veliko krivdo je treba veliko pokore in zadoščevanja. Zato ne odnehajmo! Vsi, ki ljubimo Boga in želimo, da bi slovenski narod ostal zvest Bogu in se rešil iz vseh pretečih nevarnosti, predvsem iz nevarnosti brezboštva, sodelujmo pri tej vsenarodni zadostilni pobožnosti. Le če bomo po vseh svojih močeh zadoščevali božji pravičnosti za grehe in žalitve, in to po

presv. Srcu Jezusovem in brezmadežnem Srcu Marijinem, smemo upravičeno pričakovati božje usmiljenje, ki naj naredi konec sedanjemu nepopisnemu trpljenju.

„Presveto Srce Jezusovo in brezmadežno Srce Marijino,“ pravi g. škof, „sta rešilni znamenji za nas in za naš narod in ves svet. Dod to znamenje smo se postavili, njima so se naše družine posvetile — pri njiju vztrajajmo in ne bomo osramočeni.“

In še nekaj! Skrbimo, da bo naše zasebno in javno življenje povsem v skladju z božjimi in cerkvenimi zapovedmi. Če doslej morebiti ni bilo vse prav, sklenimo, da se bomo poboljšali, prenovili. Brez tega bi bilo vse naše zadoščevanje, pa tudi vse naše molitve in prošnje za rešitev iz trpljenja brez pomena in uspeha. Dajmo najprej mi Bogu, kar je božjega, potem bo pa tudi on nam dal, kar je našega.

Zato še enkrat: Ne odnehajmo! Prenovimo svoje življenje, da bo zares krščansko, pa zadoščujmo in delajmo pokoro, posebno z opravljanjem devetih prvih petkov in petih prvih sobot!

AVE

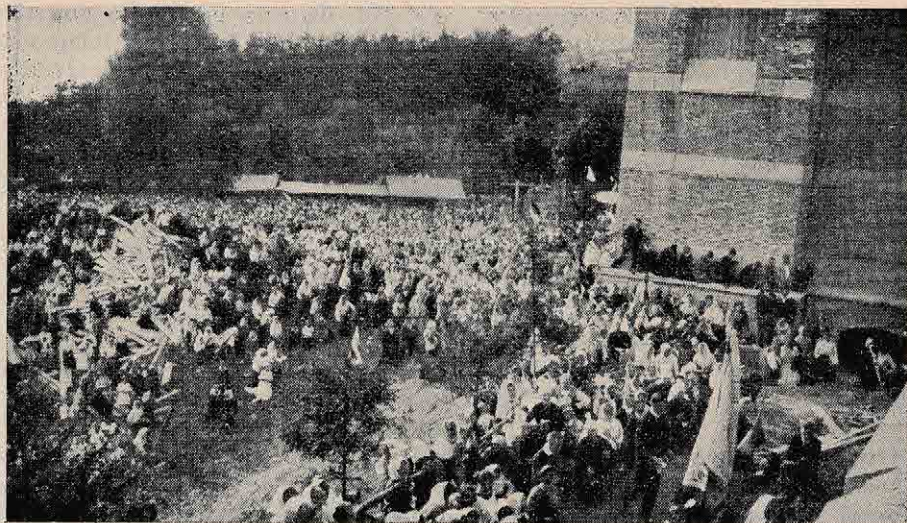
Naša sveta dolžnost

Nekaj misli za misijonsko nedeljo

Spričo silnih dogodkov, v katerih živimo, bi človek mislil, da mora vsako zanimanje za misijone potihnuti. Kdo se bo briga za daljne poganške kraje, če je pa doma toliko perečih vprašanj?!

In vendar je prav danes med nami toliko pristnega in globokega zanimanja za misijone, kot ga doslej še ni bilo. Pri nas se je že veliko pisalo in razpravljalo o misijonih. Naši ljudje so z veseljem prebirali misijonske zgodbe in črtice, vnemali so se za

misijonske dogodivščine naših rojakov; tu pa tam so tudi požrtvovalno odprli denarnico. Načrtnega spoznavanja in dela za misijone pa, žal, ni bilo. A zdaj se je to temeljito spremenilo. Začelo se je veliko gibanje, ki ga vodijo delavci okrog „Katoliških misijonov“, načrtno delo za pravilno razumevanje in pospeševanje misijonstva. Posebno odločno je stopila na plan dijaška mladina, ki v številnih krožkih in tečajih nad vse resno preučuje misijonska vprašanja in goji

Množice pred rakovniško cerkvijo na dan posvetitve 8. septembra 1924.

zanimanje za rast Kristusovega kraljestva na zemlji.

Zelimo, da bi se zanimanje za misijone poživilo in prenovilo tudi med salezijanskimi sodelavci in sodelavicami. Don Bosku so bili misijoni vedno zelo pri srcu. V misijone je poslal svoje najboljše sinove. Pa tudi svoje sodelavce je neprestano vabil in jih spodbujal, naj molijo, delajo in žrtvujejo za misijone. Kar je priporočal don Bosko, to priporočajo tudi njegovi nasledniki.

Prav posebno pa nam to priporočajo papeži, katerih beseda mora biti vsakemu salezijanskemu sodelavniku sveta.

Pij XI. je v Misijonski okrožnici (28. febr. 1926) odločno poudaril, da je delo za misijone dolžnost vseh vernikov. Tam pravi: Silno „daleč so od ljubezni, s katero moramo ljubiti Boga in vse ljudi, oni verniki, ki prav nič ne skrbijo za druge, ki nesrečno tavajo izven Kristusovega hleva“. Iz ljubezni do Boga smo dožni, „da po svojih močeh množimo število tistih, ki ga spoznavajo in molijo, ... in da podvržemo kraljevanju preljubega Odrešenika kar največ ljudi... To (misijonsko) delo presega

vsa druga dela tako zelo, kot presega duša telo, nebesa zemljo, večnost čas!“ Zato je gotovo, pravi Pij XI. drugje, da „se noben vernik ne more odtegniti misijonskemu delu.“

Isto naglašajo Pij XII. v prvi okrožnici: „Delati za to, da se božje kraljestvo širi, je sveta dolžnost vsakogar, ki ga je Kristusova milost rešila satanovega suženstva in ga s svetim krstom naredila za državljana njegovega kraljestva.“

Delati za širjenje božjega kraljestva na zemlji je torej naša sveta dolžnost. A kako naj jo v teh časih izvršujemo?

Najprej z molitvijo. Prvo sredstvo pri delu za misijone, pravi Pij XI., je molitev: za spreobrnjenje poganov, za misijonske poklice. To sredstvo priporoča papež posebno bolnikom in otrokom.

Drugič s preučevanjem misijonskih vprašanj. Zato radi poslušajmo in berimo vse, kar se govori in piše o misijonih. Kupujmo, naročajmo in širimo misijonske knjige in časopise. Ob misijonski nedelji se nam ponuja za to lepa priložnost.

Tretjič: za misijone tudi kaj da-

rujmo. Gmotne (denar, znamke, stanioł itd) in duhovne darove (maše, obhajila, žrtve, trpljenje itd).

V delu za misijone bomo najživeje

občutili, da smo vsi ljudje ena sama velika družina, kajti vsi imamo isti cilj: da bi služili Bogu in se zveličali.

Tone Vodě

Ślósarczyk - Vodě

Knez August Czartoryski

2. CZARTORYSKI V TUJINI

(Nadaljevanje.)

Hude nesreče, ki so zadele Poljake, so kneza Adama Czartoryskega zelo bolele, a strle ga niso. Srce mu je krvavelo, a duh se ni uklonil. Ko vsi dvomijo, on upa in dela. Z železno vztrajnostjo služi domovini. Množe se razočaranja, kopičijo se težave, vedno več bede in trpljenja se zbira okrog njega v Parizu, ali knez Adam nikoli ne omahuje, se ne umika, vse podpira in rešuje, povsod posreduje in pomaga. Na vsakdanje spore svojih rojakov gleda z velikim razumevanjem, ker ve, da mislijo vsi le na domovino in zanjo delajo. Ko mu po krivem očitajo, da ne dela za skupnost, se ne umakne užaljen v ozadje, temveč še naprej skrbno vodi delo za pomoč rojakom v tujini.

Zaradi širokega poznanstva in zvez je družina čutila potrebo po večjem in udobnejšem stanovanju, kakor je bilo na Fanbury du Roule. V ta namen so l. 1843. kupili grad Lambert, ki se ponosno dviga nad Seino na Otoku sv. Ludovika. Poslopje je bilo precej zanemarjeno, ker je že dolgo rabilo za vojaško skladišče. Slikarije po stenah in stropih, delo znanih umetnikov Léseura in Lebruna iz časov Ludovika XIV., je pokrivala debela plast prahu. Knez jih je dal očistiti in obnoviti. Obnovljena palača se po svoji lepoti sicer ni dala primerjati s knežjim dvorcem v Pulavah, vendar je dobro služila svojemu namenu.

Od tod je knez na široko razvijal delo za blagor poljske domovine. Prizadeval si je, da bi utrdil in razširil

zveze z evropskimi dvori; po vseh državah je razpredel diplomatske mreže. Med francoskimi poslanci in angleškimi lordi je imel zaupne in vplivne prijatelje. S strahom je gledal, kako raste vpliv Rusije, vedoč, da je to smrt za poljsko prizadevanje; a bil je prepričan, da tega ni pripisovati toliko resnični moči kolikor spretnosti ruske diplomacije in okoliščini, da angleška in francoska vlada nista bili poučeni, kako stvari stoje. Zato je na Ruskem, Turškem, Bolgarskem, na Kavkazu in celo v Perziji vzdrževal svoje skrivne agente, ki so imeli nalogo, zasledovati rusko diplomacijo in ji zoprati v namerah, ki bi bile škodljive za poljsko politiko. Agenti so poročali knezu o političnem položaju in o javnem mnenju v svojem okolišu ter po možnosti spodkopavali ruski vpliv na dvorih. Na podlagi teh poizvedb je knez pošiljal poročila vladam, ki so bile naklonjene Poljakom, in veleval sestavljati članke za francoske časopise. Na ta način je uspešno vodil poljsko narodno gibanje v tujini.

Prav tako je po posredovanju gradu Lambert poljska duhovščina pošiljala poročila sv. stolici, ki prva leta po delitvi ni bila vedno dobro poučena o verskem položaju stiskanega poljskega naroda.

Po prizadevanju kneza Adama in drugih poljskih izseljencev je bila na Francoskem zavodu (Collège de France) ustanovljena stolica za slovanske literature. Zasedel jo je tedanji največji poljski pesnik Mickiewicz, ki je

od tod oznanjal resnico o Poljski in o njenem pomenu za evropsko zgodovino.

Mimo tega se je s knezovo podporo l. 1832. ustanovila Zgodovinsko-literarna družba. Razvila je živahno delavnost na znanstvenem in družabnem torišču. Zbrala je lastno knjižnico, oskrbovala izgnance s knjigami in časopisi, ki jih je na Poljskem zaplenila cenzura; prirejala domovinske slavnosti in med izseljenci dvigala narodno zavest.

Za poljsko mladino je knez odprl Vojaško šolo v Parizu. Precejšnje število mladih Poljakov je tu prejelo vojaško vzgojo pod vodstvom strokovno izšolanih učiteljev. Čez nekaj let se je ta Vojaška šola spremenila v Poljsko pripravljalsko šolo, ki naj bi pomagala mladini, da bi se ne potujčila.

Na ta način je knez skrbel za svoje izgnane rojake na znanstveno-vzgojnem torišču. Prav tako pa si je prizadeval za njih gmotni in gospodarski obstanek. V ta namen je kupil v Mali Aziji obširno ozemlje in ga razdelil med revnejše rojake. Neprijazne okoliščine mu niso dovolile, da bi bil izpeljal vse tozadevne načrte. Tako je nastala ta edina naselbina v Aziji, ki se je po njem imenovala Adampol.

Vsa ta podjetja in ustanove, ki se jih je loteval v blagor svoji domovini in jih podpiral ne le s svojim vplivom, temveč tudi z velikimi denarnimi žrtvami, so kneza Adama popolnoma zaposlile in mu pridobile velik ugled med rojaki in med tujci.

Vrsta zaslug, ki so si jih v tem žalostnem času Czartoryski nabrali za poljsko stvar, pa s tem še ni končana. Po stopinjah kneza Adama je hodila tudi njegova plemenita gospa Ana Sapieżanka. Dobrodelni plesi, ki jih je pogostoma prirejala, so bili v Parizu silno priljubljeni. Poljskim izgancem so pridobili naklonjenost višjih krogov francoske aristokracije,

revnejšim rojakom pa potrebna sredstva za življenje. O božiču je kneginja vsako leto priredila božičnico za poljske izseljence, katere se je udeležila vsa najvišja pariška gospoda.

Poleg tega je v palači Lambert ustanovila Zavod za poljske gospodične; tu so mlade Poljakinje pod njenim neposrednim vodstvom dobivale primerno vzgojo. V gradu Lambert je imelo sedež tudi Dobrodelno društvo poljskih gospa; ustanovila ga je kneginja za podpiranje revnih izgancev.

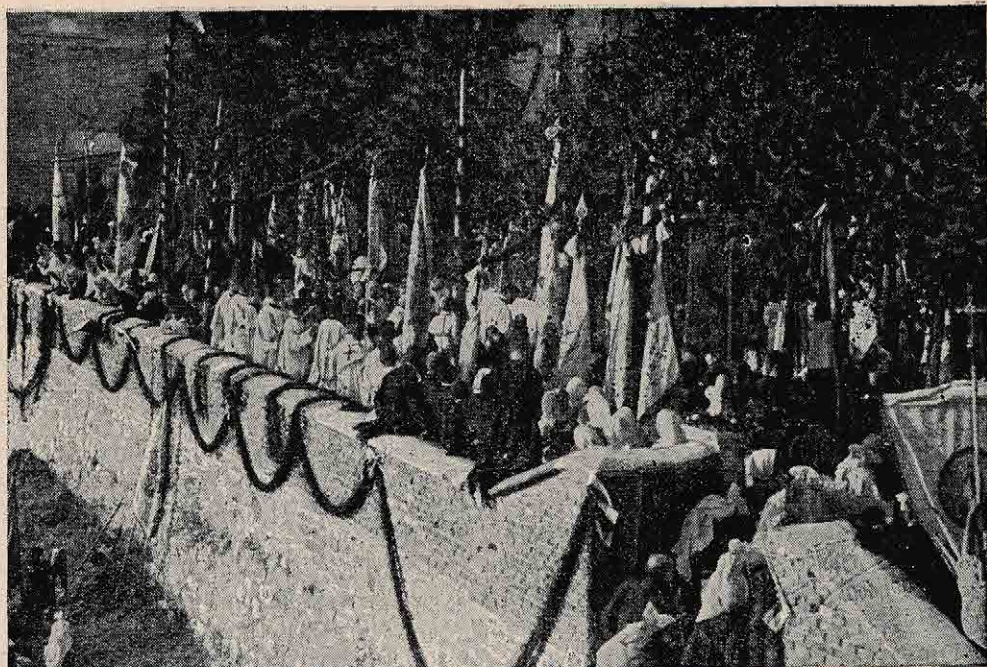
Številnim poljskim otrokom iz nižjih slojev je dajala kneginja Ana streho v Sirotišču sv. Kazimira. Poleg sirotišča je na njeno pobudo sčasoma zraslo še zavetišče za veterane.

Pri tem delu je knezu in kneginji pomagala vsa družina. V gradu Lambert je namreč stanovala še kneginjina mati Ana in knezova sinova, starejši Vitold in mlajši Vladislav, rojen leta 1828.

Njuna sestra Iza je pomagala materi. O prostem času je slikala in

Nadškof dr. A. B. Jeglič, ki je l. 1924. kronal Jezuščka, medtem ko je belgrajski nuncij msgr. Pellegrinetti kronal Marijo, in nato ves slovenski narod posvetil Mariji.

Skromen pogled na gozd zastav ob zaključku praznika po procesiji 8. sept. 1924.

rezbarila. Pozneje (1857) se je poročila s plemičem Janom Džialinskim.

Kot prava hči Czartoryskih, katerih prva in zadnja misel je bila domovina, je vse svoje življenje delala za občno blaginjo. Po zgledu svojih plemenitih staršev je podpirala rojake tako tedaj, ko so stali na braniku za dom in vero, kakor pozneje, ko so potrti zdihovali v izgnanstvu in niso imeli niti vsakdanjega kruha. V njenem krogu so mnogi odlični Poljaki našli tolažbo in upanje, da so možato prenašali nesrečo in trpljenje. Zato so jo pa vsi cenili in spoštovali. V toku pripovedovanja bomo videli, kako važno vlogo je imela Iza v življenju kneza Avgusta Czartoryskega.

V gradu Lambert je nekaj časa stanovala še kneginja Vitenberška, Marija, sestra kneza Adama. Tu je v delu in molitvi našla nekoliko miru po letih trpljenja, nesreč in žalosti.

Tako je teklo življenje v gradu Lambert, ko se je l. 1855. tam zgledil Ratomski, komornik kneginje Matilde Bonaparte, hčere Napoleonovega brata Hieronima. Predlagal je, da bi se Czartoryski поблиže seznanili s špansko kraljevo hišo. Kraljica Marija Kristina je bila namreč pripravljena, eno svojih hčera omožiti s knezom Vladislavom. Vladislavu je bilo tedaj okoli 27 let; zaradi bratove bolehnosti so sklenili, da bo on stopil na čelo družine in vodil poljsko politiko.

Czartoryski so se rade volje odzvali povabilu in prišli na kosilo h kneginji Matildi. H kosilu sta bila povabljeni tudi španska kraljica Marija Kristina in njen mož vojvoda Rianzarès z najstarejšo hčerjo Amparo. Mlada knežna je napravila zelo ugoden vtis na kneza Vladislava Czartoryskega. Kmalu nato sta se zaročila in 1. marca 1855 je bila v grajski kapelici v Malmaisonu, kjer

je tedaj stanovala španska kraljica, slovesna poroka. Poroke so se udeležili številni Španci, francoski odličniki, družina Czartoryskih in njeni najožji prijatelji. Za poljske izgnance je bil to velik pruznik. Knezu Vladislavu so od vseh strani prihajale čestitke. Proti večeru je kraljica odvedla svojo hčer v grad Lambert, kjer so ta mlada dva pristrčno sprejeli. Tako so se v tem gradu sešle tri mlade gospe: knežna Iza (pozneje poročena Działinska), Kneginja Marija (žena Vitolda Czartoryskega, pozneje karmeličanka, † 1928) in kneginja Amparo. Vzljubile so se kakor rodne sestre; celo oblečene so bile vedno enako. Bile so ene misli in enega duha. Vse njihovo delo je bilo posvečeno rojakom. Stari knez in kneginja sta s ponosom gledala na mladi rod v upanju, da bodo dočakali lepših in srečnejših dni.

Prijetno in veselo je bilo na gradu Lambert, ko so se po utrudljivem delu ob večerih shajali k skupnemu razvedrilu. Stari knez in kneginja sta poslušala Blotnickega; iz časopisov jima je prebiral novice iz daljne domovine in pripovedoval, kako se suče evropska politika. Mladi pa so igrali, prepevali ali se živahno pogovarjali. V tej glasni razigranosti je branje Blotnickega včasih popolnoma utonilo in vsako resno razpravljanje je bilo nemogoče. Vendar ni nihče pazil na to. Celo sam knez Adam je z veseljem poslušal, kako je mladina kre-

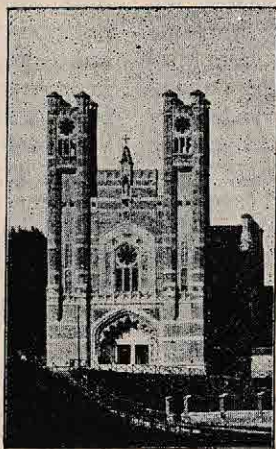
sala dovtype ter prepevala domoljubne pesmi in ukrajinske dume.

* * *

Knezi Czartoryski so si pridobili veliko zasluženja za poljsko stvar na vseh področjih, na političnem, socialnem in vojaškem. Imeli in delali so seveda tudi napake. Toda pravi namen, s katerim so hoteli služiti domovini, nam veleva, da naj o njihovih napakah ne govorimo. Pri svojem delu za narod in domovino so pokazali toliko požrtvovalnosti in nesebičnosti, da jim je poljsko ljudstvo po pravici za večno hvaležno.

Da bi to plemenito družino obdaril z zvrhano mero časti in slave, da bi jo poplačal za vse zasluženje, ki si ga je pridobila za Cerkev in domovino, je Bog po svojem nedoumljivem sklepu njen knežji klubuk in škofovsko kapo, njen viteški meč in pisateljsko pero ožaril z svetniškim sijem. Sin kneza Vladislava Czartoryskega in kneginje Amparo, vnuk velikega kneza Adama, knez Avgust, s katerim se je končala slavna doba te plemenite družine iz časov poljske prostosti in poljskega izgnanstva, ni zablestel pred svetom kot velik diplomat, politik ali vojak. Pač pa je s svojim tihim in skritim življenjem obnovil junaške čednosti sv. Stanislava Kostka. S tem je svojim rojakom pokazal, kako naj se mlada Poljska prerodi v novo življenje po Kristusovih načelih.

(Dalje prihodnjič)

„Kdor prostovoljno podpira komunizem in mu s tem pomaža doseči njegove brezbožne cilje, ta podpira borbeno brezboštvo in zato smrtno greši, huje, kakor bi grešil s krivoverstvom, in se je sam izločil iz živega krščanskega občestva v Cerkvi.“

Škof dr. Gr. Rožman

Kaj naj storimo

Dne 8. septembra bo dvajset let, kar je apostolski nuncij kardinal Pellegrinetti v navzočnosti salezijanskega kardinala Janeza Cagliera ob velikanski udeležbi ljudstva slovesno posvetil svetišče Marij Pomočnice kristjanov na Rakovniku. S tem je Ljubljana dobila v svoji bližini svetišče, posvečeno Mariji Devici. Rakovnik se je polagoma razvijal v jako priljubljeno božjo pot. Postal je zbirališče številnih slovenskih romarjev.

V novo posvečenem svetišču se je odprl bogat studenec Marijinih milosti. Ljudje iz vseh slovenskih pokrajin se z zaupanjem zatekajo k temu studencu in zajemajo milosti, ki jih deli Pomočnica kristjanov. Posebno ljubo je to svetišče vernim Ljubljancanom; ob nedeljah in praznikih jim je o lepem vremenu pot k Mariji na Rakovnik prijeten izlet. Ves dan prihajajo in pobožno poklekajo pred njeno podobo in prosijo pomoči. Prihajajo posamezni, pa tudi cele skupine: gojenci in gojenke raznih zavodov, šolski otroci pod vodstvom katehetov, Marijine družbe in podobno.

Vsako nedeljo, lahko rečemo, je romanje na Rakovnik kakor potoček. O Marijinih praznikih pa potoček naraste v veliko reko. Kakor se otroci zbirajo okrog matere, kadar ima god, tako se ob Marijinih praznikih pobožni verniki zgrinjajo okrog Matere božje in jo časte in slave.

V teh hudih časih je Marija kot „Pomočnica kristjanov“ ljudem še posebno blizu. Zavedajo se, da so kristjani, Marija pa njih Pomočnica; zato se z velikim zaupanjem zatekajo k njej in jo prosijo pomoči. Ginljivo je gle-

dati, kako pobožno kleče pred njeno podobo in upirajo oči v Marijo, kako zaupno hodijo po kolenih okrog njenega oltarja; kako vsa njihova zunanost priča o njih globoki veri in ljubezni! In ko zapuščajo svetišče, se jim kar vidi, kako so potolaženi in pomirjeni...

Kratka je zgodovina rakovniškega svetišča, pa vendar zgovorno spričuje, kako je Marija vselej rada pomagala njim, ki jo zvesto in pobožno častijo.

*

Zdaj se nam nehote vsiljuje vprašanje: Kaj naj storimo, da si še bolj zagotovimo Marijino varstvo in pomoč v sedanjih stiskah in trpljenju?

Na to vprašanje nam je odgovoril g. škof dr. Gregorij Rožman pri pridihi na praznik Marije Pomočnice. Povzemimo na kratko poglavitne misli.

Velike dobrote, duhovne in telesne, smo po Marijinem posredovanju prejeli iz božjih rok. Tudi to, da nas še ni zadelo najhujše, kakor mnoge naše rojake in druge ljudi po svetu, je Marijin dar. Zato je naša prva dolžnost, da ji bodimo hvaležni za vse, kar smo prejeli in prejemo. Hvaležnost je najlepša prošnja.

Mariji vzdevamo častni naslov „Pomočnica kristjanov“. Če hočemo, da bo Marija resnična Pomočnica kristjanov, moramo biti tudi mi zares kristjani. To se pravi: kristjani v mišljenju, hotenju in dejanju. Resno se moramo truditi, da bomo izpolnjevali, kar smo lani slovesno obljubili pri posvetitvi Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Takole smo rekli:

„Gospodovih dni ne bomo skrunili s hlapčevskimi deli in grešnim veseljem, temveč jih posvečali, hodili k maši in pridigi.

Bogokletna beseda ne bo prišla iz naših ust.

Z grehi nečistosti ne bomo omaževali svojih src.

Zahtevam nespodobne mode se ne bomo vdajali, ker nočemo hudo žaliti našega Gospoda.

Zakonsko in družinsko življenje bomo živeli tako, kakor Bog hoče.

Ogibali se bomo grde sebičnosti in nizkotnega sovraštva, krivičnosti in grehov jezika.

Skrbeli bomo, da zginejo ti grehi iz našega naroda.

Molili bomo vsak dan rožni venec, zlasti po naših družinah.

Zadoščevali bomo tudi naprej Jezusovemu in Tvojemu Srcu s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot.“

Spolnujmo torej, kar smo obljubili Mariji, in bodimo zares kristjani. Če je bilo glede tega doslej kaj narobe, je pa naša dolžnost, da se popoljšamo. Le tako bomo Bogu

všeč in nam bo Marija rada pomagala.

Zaupajmo v Marijino dobroto in močnost in z velikim zaupanjem molimo. Če nas ne usliši danes, nas bo uslišala jutri; in če ne jutri, bo pojutrišnjem; prej ali slej prav gotovo.

Našo molitev morajo spremljati dobra dela, žrtve in premagovanje. To orožje najzanesljiveje predere oblake in gane Marijino Srce.

In nazadnje kot venec vsega tega: pokora. Pokoro je Marija v Fátimi prav posebno poudarjala. Jacin-ti je rekla: Ne morem več zadrževati pravične roke svojega Sina, da bi sveta ne kaznoval. Treba je delati pokoro. Če se bodo ljudje spokorili, jim bo Gospod še prizanesel...

S pokoro in z dobrimi deli, z zapno molitvijo in poboljšanjem, z resničnim krščanskim življenjem in s hvaležnostjo si bomo brez dvoma najbolje zagotovili Marijino varstvo in pomoč. Marijino svetišče na Rakovniku bo pa še nadalje zaželen kraj, kjer bodo slovenske množice z uspehom iskale blagoslova, miru in tolažbe.

oOo

Nave knjige

Anton Logar
BOJI IN ZMAGE.

Mlad človek je neizkušen. V svoji preprostosti gleda v življenje vedro in zapupno. Usodno pa je, da ravno v teh letih preži na človeka toliko zank in vabil, da jim sam gotovo ni kos.

Ko pridejo leta bojev, se nenadoma zave, da je brez moči; orožja nima. Polasti se ga obup. Pade in včasih tudi obleži.

Doraščajočim fantom podati pripomočke za čisto življenje, oborožiti, pripraviti jih za leta bojev, to je namen knjige: Boji in zmage.

Strah božji, pravi, je prvi pripomoček. Pa ne suženjski, marveč sinovski strah, ki vidi v Bogu najboljšega Očeta. Zavedaj se, da te gleda božje oko, ki vidi v skrite globine srca, „pozna vse misli vseh ljudi“.

In takoj navaja bralca k živemu viru, Kruhu močnih, ki je Jezus v presv. Rešnjem Telesu. Brez njega je tvoj boj zastoj. Tudi spoved je potrebna: da boš imel vodnika, ki pozna v morju skrite čeri, da ne nasedeš; da ti bo pomagal na varno, če si zgrešil pravo stezo; da te bo dvignil, če padeš; tolažil, če bi obupoval. „Človek je le tedaj resnično velik, kadar zdrkne na kolena.“

„V žilavem odporu“ je eno najlepših poglavij. Govori o zatajevanju, ki je potrebno, da se prečistiš in utrdiš. Fantu je do borbe: delo, navdušenje in razgibanost; imeti višje vzore in se zanje boriti, to je fantovsko, to daje človeku polet. „Plamen čistih je jasen in plapolna naravnost kvišku, k zvezdam.“

„V opreznih čuječnostih“, zaključuje pisatelj, stopaj v življenje, ki se ti odpira na široko, ki vabi kakor zlovesče

Sirene. Dobro je imeti pri tem misel vodnico, vsekakor pa jasna načela. Dnevno presojaj samega sebe, kako kaže magnetna iglica tvojega srca: ali je mirna, usmerjena prav. In ne pozabi — tudi beg je velikokrat časten. Kakšen beg, ti bo najlepše povedala knjiga.

In še ima h koncu bodrilno besedo za takega, ki se mu ponesreči in pade. Ni toliko nečastno pasti, kot v padcu obležati. Zato le pogum in kvišku, zvezdam naproti!

Knjigo priporočati, bi bilo odveč. Priporoča se sama. Vendar ne morem mimo, ne da bi nanjo opozoril starše in mladce predvsem, pa tudi mladenke v doraščajočih letih, ko si tako želijo prijatelja, ki bi jim vedno znal povedati pravo besedo. To je pravi prijatelj. Vzemim in beri. Vodilo naj ti bo v življenje in srečen boš.

Knjiga ima prikupno žepno obliko in obsega 184 strani. Načrt za platnice je okusno izdelal arh. Vlado Gajšek. Založila Mladinska založba.

Drouven

ZA DUŠO.

„Za dušo“ je nova mladinska povest, kratka in pristrčna, da človeku solze stopijo v oči, ko prebere do kraja. Godi se na Poljskem pred petnajstimi, dvajseti-

mi leti. Težišče ji je na trinajstletnem plemiškem sinu grofa Dyma, prikupnem in dobrem mladcu, ki pa je po nesreči padel in revež ni imel v sebi moči, krivdo priznati in si očistiti dušo. Od tod muke in boji, ki z zlo silo pritisnjajo dečka k tlom in ga morijo.

Pa mu pride na pot duhovnik dr. Breczay (Brečaj), izreden človek, psiholog in vzgojitelj, ki vidi misli in v dušah drugih bere kot v odprti knjigi. Ta zasluti, kaj bi utegnilo boleti Ivana, in mu vedno daje prilike, da bi odprl usta in se znebil morečega črva. Zastonj.

Fant odpotuje na očetov grad Piovo in zbolí za smrt. V skrbi za dušo se duhovnik v pozni noči preda viharji vožnji v avtomobilu in se mu res posreči, še v zadnjem hipu prebudi bolnika iz omotice in ga reši najhujše nesreče. Kmalu zatem je plemeniti deček, ne da bi se znova zavedel, „s smehljajem na ustnicah zaspal za vedno“.

Taka je vsebina Drouvenove knjige. Prijetna, mikavna in poučna, povrhu pa kratka, da ne dolgočasi. Ni vsaka knjiga, da bi jo dali v roke mladim ljudem. Ta je gotovo za vse in more le koristiti bralcem.

Tudi zunanja oprema knjige je prav okusna. Narejena je po načrtu arh. Vlada Gajška. Založila Mladinska založba. Cena: broš. 10, vez. 18 lir. J. Š.

Naše knjige

Viglietti - Knific: Izgubljen poklic. Broš. 18.-, vez. 26.- L.

Pretresljiva zgodba mladega fanta, ki se je hotel posvetiti Bogu, a ga je slepa materina ljubezen odvrnila s prave poti in pahnila v prezgodnji grob.

Knific: Junak s pristave. Broš. 4 lire.

V izredno živahnem in mestoma šaljivem pripovedovanju so opisana don Boskova mlada leta. — Nad 50 slik!

Walland: Sv. Frančišek Saleški. Broš. 4 lire.

Kratek življenjepis velikega cerkvenega učenika, pisatelja knjige „Filoteja“ in zavetnika Salezijanske družbe.

Karg: Mala skrivnost. Broš. 3 lire.

Vse te in še mnoge druge naše knjige vam nudi tudi **MLADINSKA ZALOŽBA** v Ljubljani, Stari trg 30.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8